

ſchensteuer" paa udenlandſke handelsrejsſende, ſom opkræves i Sverige og Norge, og foreſlaar, at der paalægges norſke og ſvenſke Dampſkibe i regelmæssig Fart paa Thyſkland en ſærlig Stat af 1,000 til 2,000 Mark for hver Rejſe". Alſaa, fordi Norge og Sverige lægger Stat paa de tyſke handelsrejsſende, mener „Köllniſche Zeitung", at det er retsferdigt at lægge en Stat paa de ſvenſke og norſke Dampſkibe, ſom i meget ſtort Antal ſøge de tyſke Havne. Danmark nævnes jo ikke her, men her lægge vi en Stat af 160 Kr. paa hver fremmed forretningsrejsſende. Naar en ſaadan Mand tilfældigviſ kommer hertil efter Kl. 3, maa han vente med ſine Forretningsbeſøg til næſte Dag, fordi han ikke kan ſaa ſit Paſ viſeret paa Toldboden — jeg ved ikke, hvorledes Forholdene ere her i Kjøbenhavn, men paa Provins-Toldstederne er det Reglen, at der lukkes Kl. 3. Manden kan alſaa ikke komme til at gøre Forretninger den Dag, men maa vente til næſte Dag, og det er ret naturligt, at diſe Folk ærgre ſig derover. Jeg anfører dette uheldige Forhold, fordi jeg mener, at ſnart alle fornuftige Folk her i Landet maatte være paa det rene med, at man ad den Vej ikke fremmer Landets Interesſer. En danſk kan rejſe frit omkring i Thyſkland og England og gøre Forretninger med hvem ſom helſt. Han har ingen Afgift at ſvare, Thyſkerne ſelv maa ſvare en „Gemeindesteuer", ſom det hedder, en lav Stat for at rejſe omkring, men den fremmede rejsſende er fri. Jeg ſynes, det er rigtigt, at vi gøre det ſamme. Sæt vore Naboer paa lignende Maade begyndte at opkræve en Stat paa vore Kreaturkommiſſionærer, hvorledes vilde vi ſaa ſynes om det her i Landet? Vilde det ikke være fuldt berettiget at gøre det imod os. Jeg mener ikke, det er heldigt at forſætte med en ſaadan Smaalighed ſom den at opkræve Stat paa Menneſker, og hvor den ſom her findes i Lovgivningen, bør man ſøge hurtigt muligt at komme bort derfra. Endnu et Moment vil jeg fremdrage fra det Land, der har dyrket Hjemmemarkedet og opnaaet en ſaa høj Kultur derigennem. De Oplyſninger, jeg nu meddeler, ſkylder jeg det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oſcar Hansen), der for nogle Aar tilbage ſkrev et Arbejde om de „oſtafiatiſke Religioner". Jeg nævnedes før, at Guder i Kina ſvare 5—10 pCt. af Bærdien. I 1888 hændte følgende Tildragelſe i Byen Foochow. I denne fineſke By fandtes der et Tempel med Guder, ſom man tilbad, naar man vilde tage Hævn over ſine Fjender. Saa ſkete det en Dag, at en høj militær Embedsmand pludſeligt døde, og

Folket blev rasende, thi Manden var meget afholdt. Man henvendte ſig med Beſlagelſer til Vicekongen og ſagde: „Det maa være Guderne i Templet, ſom have foranlediget Døden." Vicekongen tog denne alvorlige Klage under nøje Overvejelſe; han ſendte en Arreſtordre ned til Templet og lod de 15 Guder, ſom fandtes der, arreſtere — de vare alle ſammen af Træ — de bleve ſaa førte for Dommeren, men man var forſigtig og ſat først Djæne ud paa dem, for at de ikke ſkulde ſe Dommeren og ſenero tilføje ham nogen Tort. Derefter ſik de deres Dom, ſom blev ſtafſtet af Vicekongen, og den gik ud paa, at de 15 Guder ſkulde halskugges og Templet derefter nedbrydes til Grunden, for at Foochow's Fred for Fremtiden ikke længer ſkulde forſtyrres af ſaadanne ubeldige Guder. Naar man indførte Guder dertil, ſkulde det være fredelige og rare Guder og ikke Guder af den Slags, ſom ſlog de militære Officerer ihjel.

Jeg gaar nu over til Toldkommiſſionens Betænkning, idet jeg beder det høje Ting om Undſkyldning for, at jeg har talt ſaa længe, men jeg haaber, jeg ſkal ſaa Abſolution. — Den højtærede Finansminiſter udtalte: „Jeg ſkal udtale min Anerkendelſe af det ſtore Arbejde, der er nedlagt i Kommiſſionens Virksomhed, ſærlig tror jeg, det har været af ſtor Betydning, at det er lykkedes Toldkommiſſionen ved ſin nøje Udforſken paa mangfoldige Gebeter at ſætte ſig i Forbindelſe med Producenterne og de næringsdrevende og derved at bringe Klarhed og Lys over Industriens Virksomhed her i Landet, ſom tidligere ikke paa den Maade er bleven fremdraget og lagt frem til Bedømmelſe. Jeg tror, det vil have ſtor Betydning for Nøgſdagen, der derved kan ſe klarere paa diſe Virksomheder og deres Udvikling." — Diſe Ord udtalte den højtærede Finansminiſter, og ogſaa jeg mener, det er overordentlig heldigt, at vi ſaa Lys ved de Tal og de Oplyſninger, der ere fremlagte i Toldkommiſſionens Betænkning. Naar vi nu have ſaaet dette Lys, bør vi forſt og fremmeſt ſtaffe os Klarhed over, hvem det er, vor Toldbeſtyttelſe gavner, og hvem det er, den er en Udgift for. Vi komme da hurtigt til Erkendelſe af, at det er en meget ringe Brøddel af vort Folk, der i heldigſte Tilfælde kan have Gavn af Toldbeſtyttelſen. De Erhverv, der ikke have Gavn af Toldbeſtyttelſen, men kun lide Tab ved Toldſtatterne, ere for det første Agerbrug, Søfart, Handel og Fiſkeri. Det er jo ret vigtige Erhverv her i Landet, ſom ikke have noget ſom helſt Gavn af Toldbeſtyttelſen, men ſom kun lende Tolden i enhver Form